

αὐτὴν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν προβάλλει, μὲ τρία κτυπήματα... ἰδέτε! τὸ κηροπήγιον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ἐκύλισεν ἔως ἐδῶ.

Ὁ Μούλ ἐπροχώρησε μέχρι τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου καὶ ἀνεσκήκωσεν ἐκ τῆς τέφρας τὸ ἀνατραπὲν κηροπήγιον.

— Τὰ λοιπὰ, προσέθηκεν, ἐξηγοῦνται φυσικώτατα. Ὁ δολοφόνος ἀνήσυχος καὶ σπεύδων νὰ φύγῃ, ὑπερπηδᾷ τὸ παράθυρον αὐτό, καταβαίνει καθὼς ἀνῆλθε καὶ διαφεύγει διὰ μέσου τοῦ κήπου, διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ἡ διήγησις αὕτη εἶνε πιθανωτάτη. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ δολοφόνος διήλθε διὰ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ καὶ ἔσπευδε νὰ φύγῃ, διατί, ἀφοῦ ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ πλυσταρίου, ἀντὶ νὰ πηδήσῃ ἀμέσως κατὰ γῆς, κατεβίβασε τὰς κιγκλίδας;

— Παρατηρήσατε, εἶπεν ὁ Μούλ, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ τὰς ὠθήσῃ μόνον ἑλαφρῶς, τὸ ἑλατήριο κινεῖται καλλίστα. Ἦτο προφύλαξις; ἔσως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ παρὰ μέχρι σημείου τινός, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἔκαμε κίνημά τι μηχανικὸν καὶ ἄσκοπον.

— Ἔστω, ἀλλ' ἰδοὺ σπουδαιότερα τις ἀντίρρσις.

— Ποία; εἶπεν ὁ Μούλ ἀνεγειρόμενος.

— Καθ' ὅμης, ὁ δολοφόνος ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ γραφείου σάκκον περιέχοντα δέκα χιλιάδας φράγκων εἰς χρυσόν, ἀλλὰ λησμονεῖτε καὶ τι? λησμονεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ ἦλθε νὰ λάβῃ χθὲς τὸ ἐσπέρας ποσὸν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκη καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παρέλαβε.

— Συγγνώμην, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Μούλ, δὲν λησμονῶ τίποτε. Ὁ κύριος Δαλισιέ ἦλθεν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ σκηνή τις ἐπηκολούθησε μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς του. Ἡ κυρία Δαλισιέ ἠλλαξε γνώμην; ἠρνήθη ἢ ἐπίσθη; ἀγνοῶ. Βεβαίως μόνον ὅτι ὁ νέος, ἐξεληθὼν χθὲς τὴν νύκτα κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, οὐδὲν μεθ' αὐτοῦ ἔφερε.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Βεβαίως, βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν αἰματωμένον καὶ ἐσχισμένον ἐκεῖνον σάκκον, τὸν ὁποῖον εὗρομεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἄλλως ὁ κύριος Δαλισιέ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ φωτισθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰ ἔρρευναί μου ἐσαφηνίσθησαν. Ὁ δολοφόνος δὲν εἰσῆλθεν ἐδῶ τυχαίως· ἐγνώριζεν ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων ἦσαν ἐκεῖ, ἐν τὸς τοῦ γραφείου, ἐπὶ τῆς θήκης ἐκείνης.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, δὲν θὰ ἡγνῶει οὐχ ἥττον καὶ τὸ διάδημα τοῦ κυρίου Δαλισιέ.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ ἡγνῶει, διότι ἀντὶ νὰ περιμεῖνῃ καὶ προσβάλλῃ τὸν νέον καθ' ὁδόν, ὑπερεπήδησε τὴν οἰκίαν· ἐκτὸς ἀν' ὑποθέσει τις ὅτι ἐγνώριζεν, ὅχι μόνον τὸ διάδημα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαβήματος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε πιθανόν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ὁ κύριος Δαλισιέ ἐξῆλθεν εἰς τὰς δέκα καὶ ἥμισυ.

— Τί σημαίνει; Εἶχε καιρὸν νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς κανένα τὸ ἀτυχὲς ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεώς του... ἀκριβῶς δὲ ὑπάρχει ἔνδειξις τις, ἡ ὁποία μὲ κάμνει νὰ ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην.

— Ὅποια;

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ Μούλ.

Παρέσυρε τὸν ὑπαστυνόμον καὶ κατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον.

Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίμακος καὶ πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ πλυντηρίου, ἀνῆγειρε μίαν τῶν σανίδων, δι' ὧν εἶχε καλύψει τὰ παρατηρηθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἔχνη κατὰ τὴν ἀφίξίν του.

— Τί λέγετε δι' αὐτά; ἠρώτησε τὸν ὑπαστυνόμον.

— Εἶνε καθαρὰ καὶ βαθέα, δὲν εἶνε παράδοξον, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὰ ἔχνη, θὰ κατέπεσεν ἀπὸ ὕψους τοῦλάχιστον ἐνὸς μέτρου.

— Εἶνε μικρά, ὑπόδημα δὲ λεπτὸν καὶ κομψὸν ἐπάτησεν ἐκεῖ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μούλ ἐπαναθέτων μετὰ προσοχῆς τὴν σανίδα εἰς τὴν θέσιν τῆς, τί παράδοξον, τὸ ποῦδρι αὐτὸ νὰ εἶνε κανενὸς φίλου τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ;

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἀμφιβολίας.

— Διατί ἐκπλήττεσθε! ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Δὲν μᾶς ὠμίλησαν πρὸ ὀλίγου περὶ τοῦ ἐκδεδιητημένου βίου τοῦ νέου αὐτοῦ; Εἰς τὴν κοινωνίαν δὲ εἰς τὴν τὴν ὁποίαν πιθανῶς ἔζη, ὑπάρχουσι πάντοτε παρόμοιοι...

— Κλέπται, αἰσχροκερδεῖς, ναί, ἀλλὰ δολοφόνοι!

— Ἄλλ' ὅταν παρουσιάζεται εὐκαιρία, ἔπεται τοιαύτη λεία... ἀνυπομονῶ νὰ ἴδω τὸν νέον αὐτόν.

— Ἄλλ' ἂν εἶπῃ ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα!

Ὁ Μούλ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ὅθ' ἴδωμεν, εἶπεν· ἀλλ' ἔχετε δίκαιον· προβάλλω πολὺ. Ἄς περιμεῖνωμεν καὶ μὴ σπεύδωμεν.

Διέτρεξαν τὸν κήπον χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν ἑκτακτόν τι.

Ἡ νύξ ἦτο λίαν καθαρά, ὥστε ὁ δολοφόνος ἠκολούθησε τὰς δειροστοιχίας, τῶν ὁποίων τὸ πεπατημένον ἔδαφος οὐδὲν εἶχε διατηρήσει ἔχνος. Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος, πλησίον τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων ὑπῆρχον προφανῆ ἔχνη ἀναβάσεως. Παρὰ τὴν ἀριστερὰν παραστάδα τῆς θύρας, τὸ ἐπίχρισμα τοῦ τοίχου ἦτο βεβλαμμένον καὶ κεχαρκαμένον, μικρὸς δὲ θάμνος συντετριμμένος καὶ τὸ ἔδαφος πεπατημένον, χωρὶς ὅμως νὰ διακρίνῃται ἔχνη.

Ἀφοῦ διενήργησαν καλῶς τὰς συνοπτικὰς ταύτας παρατηρήσεις, ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

•Ρ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λεκὸκ ἦτο λίαν ἡγανακτισμένος.

Θὰ ἔδιδε πᾶν ὅ,τι ἐναπελείπετο αὐτῷ ἐκ τῆς περιουσίας του, ἵνα μάθῃ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ Ἀτκενς, κατενόει δὲ ὅτι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀποβλακωθέντα αὐτὸν μέθυσον, καὶ περιωρίσθῃ ν' ἀπαντήσῃ.

— Μένετε ἥσυχοι. Θὰ γράψω ἀπόψε εἰς Λιβερπούλ, καὶ ἀντὶ δέκα θὰ λάβετε δώδεκα βαρέλια.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν χωροφύλακα, ἀφοῦ εὐγενῶς ἐχαίρετίσε τὸν Ἀγγλον, τὸν ὁποῖον ἐπέθύμει μᾶλλον νὰ στραγγαλίσῃ.

Διερχόμενος τὴν εἰς τὸ ἰσόγειον αἴθουσαν, συνῆντησε τὸν πυρρότριχα ὑπηρετήν, ὅστις εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἀναπληρωματικὸν λέβητα διὰ τὴν πιθανοτάτην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ αὐθέντης αὐτοῦ θὰ ἐκένου ταχέως τὸ γρόγ, ὅπερ εἶχεν ἤδη παραθέσει αὐτῷ.

Ὁ ἄγριος, ἀναμφιβόλως εἶχε στείλει τὸν χωροφύλακα εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, καὶ οὐδὲν ἔλλειψε νὰ ὑπομεριδιάσῃ σκτανικῶς, βλέπων διερχόμενον ὑπὸ συνοδὶκν τὸν ξένον, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῇ αὐτῷ νὰ τὸν φιλοδώρήσῃ.

Ὁ οὐτιδανός, ἡγάπα τὸν οἶνον τοῦ Πόρτου, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ αὐθέντης καὶ ὁ ὑπηρετῆς ἐφαίνοντο πλασθέντες ἵνα βιώσιν ὁμοῦ.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου ὁ Λεκὸκ ἐσταμάτησε.

— Τώρα, ἐνωματάρχα, εἶπε, θὰ μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ μοὶ εἴπητε τί μὲ θέλετε; Εἶμαι εἰς περιδεῖαν δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, καὶ ὁ καιρὸς εἶνε χρῆμα.

Ὁ χωροφύλαξ ἐδέχθη τὸν προβιβασμὸν τοῦ εἰς ἐνωματάρχην, ἐνῶ δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς στρατιώτης.

Ἦσως μάλιστα ἠσθάνθη εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς κολακείας ταύτης, πιστὸς ὅμως εἰς τὸ καθήκον του εἶπε μετὰ στόμφου:

— Δείξετέ μου τὸ διαβατήριόν σας, καὶ ἔπειτα κάμνετε τὰς ὑποθέσεις σας.

— Τὸ διαβατήριόν μου! Δὲν τὸ κρατῶ ἐπάνω μου.

Ἐλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν ἔφερε μαζὺ του τὸ διαβατήριόν του. Ἀφῆκεν ἐν τῷ κιβωτίῳ του τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον καὶ εἶχε λάβει μεθ' αὐτοῦ τιμολόγια τοῦ οἴκου Ραφσόν.

— Τότε ἀρνεῖσθε νὰ μὲ ὑπακούσετε;

— Τίποτε δὲν ἀρνοῦμαι. Ἐγὼ εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου ἔγγραφα σαφῆ διὰ ν' ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ οἴκου καὶ τὰ ὁποῖα εἶμαι πρόθυμος νὰ σας δεῖξω.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἡμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς κακοποιός, ἂν καὶ εἶνε ἀντιπρόσωπος. Πρόκειται ν' ἀποδείξετε ὅτι ἔχετε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν κύριον Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐμπορεύεσθε ἐλευθέρως.

— Ὡς πρὸς τὸ ἀποδείξω ἀπόψε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς « Μεγάλης Ἑλλάδος ». Μένω ἐκεῖ, ὁ δὲ κύρ Βονασών, ὁ ὁποῖος κρατεῖ τὸ ξενοδοχεῖον, θ' ἀποκριθῇ δι' ἐμέ.

— Ὀλίγον μὲ μέλλει διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βονασών, καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιμένω ἕως τὸ ἑσπέρας.

— Ἀλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι ἔχω τὰ πάντα ἐν τάξει, ἡμπορεῖτε νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ τελειώσω τὴν περιοδείαν μου. Τὰ πράγματά μου εἶνε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ τ' ἀφήσω ἐκεῖ. Τί δεῖξο μοι! δὲν θὰ φύγω πεζός.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε ἀπ' αὐτά, καὶ σὰς προσκαλῶ νὰ μ' ἀκολουθήσετε.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Σαβινύ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ δήμου, ἂν δὲν ἡμπορέσετε νὰ δικαιολογηθῆτε.

Ἡ κατηγορηματικὴ αὕτη διαγωγὴ ἐξηρέθισεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὸν κύριον Λεκόν, καθότι κατελάμβανεν αὐτὸν κατὰ τὴν σπουδαιοτέραν στιγμὴν τῶν ἀνακαλύψεων του, καὶ ἔβλεπεν ἑαυτὸν συλληφθέντα ἤδη, ἀγρύπνως ἐπιτηρούμενον ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καὶ ὁδηγούμενον εἰς Παρισίους ἀπὸ ἐνωμοταρχίας εἰς ἐνωμοταρχίαν.

Ἡ λίαν ἀπροσδόκητος αὕτη λύσις τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ θ' ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, διὰ τοῦτο, ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτοῦ, ἐσκέπτετο ἂν δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ δραπετεύσῃ.

Ἐἶχεν ἀκόμη στερεὰς κνήμας, ὁ δὲ χωροφύλαξ ἦτο βαρέως ὑποδημένος ὅπως δυνήθη νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ὅθεν ἡδύνατο ν' ἀποδράσῃ, ἀλλ' ὁποῖον τὸ ἀποτέλεσμα;

Μετὰ τὴν ἀπόδρασιν ταύτην, ἡ προσέλασις εἰς Παρισίους θὰ τῷ ἦτο διὰ παντὸς ἀπηγορευμένη.

Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ αὐτοῦ, ἡ Θεὶα Πρόνοια τῷ ἐπῆλθεν ἀρρωγός.

Παρετήρησεν αἰφνης, ἐξερχόμενον τῆς ξυλίνης γεφύρας, πλανόδιον πωλητὴν, ὃν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

Ἦτο ὁ πιστὸς Πιεδούσης, ὅστις ἤρχετο κρατῶν ράβδον ἐν τῇ χειρὶ καὶ φέρων δέμα ἐπὶ τῶν ὤμων, διηυθύνετο δὲ ἡσύχως πρὸς τὴν θύραν τοῦ μύλου.

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου, εἰμαι πολὺ ἀνόητος ν' ἀνησυχῶ. Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀνθρώπος ἡμπορεῖ νὰ μὲ ἀναπληρώσῃ μέχρι τῆς αὔριου, πιστεύω μάλιστα ὅτι θὰ κάμῃ καλλιτέραν ἀπὸ ἐμέ ἐργασίαν.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν χωροφύλακα,

— Πηγαίνομεν, ἀνέκραξεν, ἀφοῦ ἐπιμένετε, ὑπακούω, κύριε ἐνωμοτάρχᾳ, μολονότι δὲ πολὺ μὲ βλάπτει νὰ θυσιάσω τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας μου, ἐν τούτοις δὲν δυσαρεστοῦμαι ἐναντίον σας. Ἐχετε

ἐντολὴν καὶ τὴν ἐκτελεῖτε, δὲν εἰμφορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἀλλως τε, τὸ Σαβινύ δὲν εἶνε πολὺ μακρὰν, καὶ μετὰ μίαν ὥραν θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι εἰμαι φιλήσυχος πολίτης, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μὲ ἀφήσετε ἐλεύθερον εἰς τὰς ἀσχολίας μου.

— Δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερον, ἐπιθύρουν ὁ χωροφύλαξ.

Μετὰ τὸ ἐνθαρρυντικὸν τοῦτο συμπέρασμα, ὁ συλλαβὼν καὶ ὁ συλληφθεὶς ὤδουν παραπλεύρως πρὸς τὸ ὠραῖον χωρίον, ὅπερ ὁ ἀρχεὸς Φουινὴ εἶχεν ἐκλέξει ὡς τόπον διαμονῆς.

Εὐθεὶα ὁδὸς, παραπλεύρως κειμένη τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸ χωρίον ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν, ἡ δὲ βραχεῖα αὕτη ὁδοιπορία ἐφαιδρύνθη ὑπὸ τῶν εὐφυολογιῶν τοῦ χωροφύλακος, ὅστις ἦτο χαρκτηρὸς φαιδροῦ, καὶ τὸν ὁποῖον ἡ καλὴ θέλησις, ἡς ὁ Ἀριστείδης Σαλουμὴ ἐδίδε δείγματα, εἶχε καταπραίνει.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος στρατιωτικὸς προέβη μάλιστα καὶ περικιτέρω. Εἶπεν εἰς τὸν ὑποπτον ὁδοιπόρον ὅτι καταγγελία εἶχεν ἀποσταλῇ πρὸς τὸν ὑπομοίραρχον, καὶ ὅτι ἡ καταγγελία προήρχετο ἐκ τινος κατοίκου τοῦ Σαβινύ.

Κατηγόρουν τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Ραφσὸν ὅτι ἦλθε πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπαναστατήσῃ τὸν τόπον καὶ νὰ διοργανώσῃ πολιτικὰς συνωμοσίας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ ἐκόμιζεν οἶνους τῆς Ἰσπανίας.

Οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὁ κύριος Λεκὸν ὅτι ὁ Φουινὴ ἦτο ἡ αἰτία ὅλων τῶν διαβολῶν τούτων, καθόσον ἅμα ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον, εἶδεν αὐτὸν περιδιχάζοντα πρὸ τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ οὐτιδανὸς ἤρχετο ἴν' ἀπολαύσῃ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀδρόφρονος ἐφευρέσεώς του, οὐχὶ δ' ὀλιγώτερον ἀγνώμων τοῦ πυρρότριχος ὑπηρέτου, ἐμειδίασε σατανικῶς βλέπων διερχόμενον ἐν συνοδίᾳ χωροφύλακος, τὸν ἀνθρώπον, ὅστις τὴν προτεραιὰν ἐπλήρωσεν αὐτῷ καμπανίτην οἶνον.

Ἡ χαρὰ ὅμως αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχεῖα.

Ὁ κύρ Βονασών ἐγγυήθη διὰ τὸν ξένον του, ὅστις ἔδειξε τὸ ἐν τῷ κιβωτίῳ του λησμονηθὲν διαβατήριον.

Ὁ χωροφύλαξ ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἐζήτησε σχεδὸν συγγνώμην.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸν ἦτο ἐλεύθερος νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἀσχολίας αὐτοῦ, ἦτο ὅμως γεγραμμένον ἡ ἡμέρα ἐκείνη νὰ καταλήξῃ εἰς καταστροφὴν.

Καθ' ὃν καιρὸν τὸ διαβατήριόν του αὐστηρῶς ἐξετάζετο, ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἔλαβεν, ἵνα δείξῃ ἀδιαφορίαν, ἐφημερίδα εὐρίσκομένην ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἀνέγνωσε πρὸς ἀκολούθους γραμμάς:

« Ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτοῦ συνεδριάσει τὸ ποινικὸν τμήμα τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ἀπέρριψε τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Λεκόν, καταδικασθέντος εἰς θανατικὴν ποινὴν, τὴν 30 παρελθόντος Ἀπριλίου, ὑπὸ τοῦ Κακουργοδικείου τοῦ Σηκουάνα. »

ΜΔ'

Ὁ Πιεδούσης, ἀκολουθῶν τὸ ὁρισθὲν τὴν προτεραιὰν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πρόγραμμα, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Σαβινύ εἰς λίαν προκεχωρημένην ὥραν τῆς πρωίας, δι' ὁδοῦ, ἣτις ἦγε κατ' εὐθείαν εἰς τὰς συμβολὰς τῆς Ὑβέτ.

Προτοῦ ἐπιχειρήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην, ἐχρησιμοποίησεν ἀρκετὰ καλῶς τὸν καιρὸν του.

Ἐγερθεὶς ἅμα τῇ ἡφ, ἐπεχείρησεν ἐντὸς τοῦ χωρίου συμπληρωματικὴν περιοδείαν. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτήν, οὐδεμία οἰκία ἀπέμεινε πλεόν, ἥς δὲν διήλθε τὸν οὐδὸν, οὐδεμία ὑπηρέτρια, ἣτις δὲν διηγῆθη αὐτῷ τὰ μυστικὰ τῶν κυριῶν τῆς.

Ἐκ τῶν συλλεχθεισῶν πληροφοριῶν ἡδύνατο νὰ γράψῃ τὰ σκανδαλώδη χρονικά τοῦ δήμου. Διὰ τοῦτο, ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε ἦτο πεπεισμένος περὶ τοῦ λυσιστελοῦς τῆς μεθόδου του.

Δύναται τις νὰ μάθῃ περισσότερα συναστρεφόμενος μετὰ τῶν μικρῶν ἢ μετὰ τῶν μεγάλων, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἀποκρύπτῃ τις τὸν ἰδιωτικὸν βίον του, ἐν τούτοις ὁ μὲν ὁ παντοπώλης, ὁ κρεπωπώλης, ὁ ἀρτοπώλης καὶ οἱ ὑπηρεταὶ γνωρίζουσιν αὐτόν.

Εἰς τὰς ἐπαύλεις, οἱ ὑπηρεταὶ εἰσὶν ἡκιστα ἐχεμύθεις, οἱ δὲ ποιμένες συνδιαλέγονται ἐνίοτε μετὰ τῶν διαβατῶν.

Ὁ Πιεδούσης ἐξεμεταλλεύετο ἐπωφελῶς ἀπάσας ταύτας τὰς εὐκολίας, ἐσκέπτετο δὲ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημά του εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως ἐφήρμοσεν αὐτὸ εἰς τὴν πόλιν.

Τὸ δέμα ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων θὰ τῷ ἠνέωγεν ὅλας τὰς θύρας, καὶ θὰ ἐκέρδιζε δι' αὐτοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν χωρικῶν.

Εἰς τοὺς ἀγροὺς δυσπιστοῦν πολὺ πρὸς τοὺς πολίτας καὶ οὐδόλως πρὸς τοὺς πλανοδίους πωλητάς, οἵτινες γινώσκουσι νὰ ὁμιλῶσι τὴν γλῶσσαν τῶν χωρικῶν, ἀπαλλάττουσι δ' αὐτοὺς τοῦ κόπου νὰ προμηθεύωνται τ' ἀναγκαῖα ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τῆς πρωτεύουσας τοῦ δήμου.

Παραλείπομεν τὰ δελεάσματα, ἅτινα τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν γυναικῶν.

Δὲν ὑπάρχει γυνὴ ἐκμισθωτοῦ, μωλωθροῦ, ἢ ποιμενίς, ἣτις ἀρνεῖται νὰ παραστῇ εἰς τὸ ἀνοιγμα δέματος, περιέχοντος μανδήλια, διάφορα ὑφάσματα, σταυροὺς ἐπιχρύσους καὶ ἐπαργύρους καὶ ὑελίνους δακτυλίους, πρέπει δὲ ὁ πλανόδιος πωλητὴς νὰ εἶνε λίαν ἀδέξιος, ἵνα μὴ κατορθώσῃ νὰ φλυαρήσῃσιν αἱ πελάτιδες του.

Ὁ Πιεδούσης ἄλλως τε ἦτο πλανόδιος πωλητὴς εἰδους ὅλως ἰδιαιτέρου.

Οὐδόλως ἐζήτηε νὰ πραγματοποιήσῃ κέρδη, ἦτο μάλιστα διατεθειμένος νὰ πωλῇ μὲ ζημίαν ἵνα κάλλιον κερδίῃ ἐμπιστοσύνην.

Διὰ τοιαύτης τακτικῆς πῶς ἡδύνατο νὰ μὴ ἐπισύρῃ τὰς συμπαθείας ὅλων τῶν ἀγροτικῶν ἀγοραστῶν του;

“Ὅθεν ἀνεχώρησε πλήρης ζήλου καὶ ἐλπίδος, ἀπόφασιν ἔχων ν’ ἀρχίσῃ ἐκ τοῦ μύλου, καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ ἐκεῖ πολλάκις, εἰάν, κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν, δὲν ἐμάνθανεν ὅ,τι ἐπεθύμει.

Δὲν εἶχεν, ἄλλως τε, ν’ ἀσχοληθῇ μῆτε διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγγλου, μῆτε διὰ τὸν πύργον τοῦ Σεκινύ, καθόσον ὁ γέρον Λεκὸκ εἶχεν ἀναδεχθῇ τὰς δύο ταύτας ἐπιθεωρήσεις.

Καθ’ ὁδόν, ὁ Πιεδοῦσης, καταστὰς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὁ ἐκ τοῦ Δελφινάτου Παλαδρουῦ, εἰσῆλθεν εἰς πολλὰς καλύβας καὶ ἐπώλησεν ἐμπορεύματα τινά. Τὸν ὑπεδέχοντο τοσοῦτ’ ἄλλον καλλίτερον, καθόσον οἱ ὅμοιοι αὐτοῦ ἔπαυσαν ἀπὸ τινων ἐτῶν νὰ συχνάζωσιν εἰς τὰς λίαν ἐγγὺς τῶν Παρισίων μέρας ταῦτα.

Ἐφαίνετο συγκαταβατικὸς ἐπὶ τῶν τιμῶν, καὶ δὲν παρέλειπε νὰ λαμβάνῃ πληροφορίας περὶ τῶν οἰκιῶν, ἔνθα ἡδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ἐπώλῃ τὰ εἶδη του.

Οἱ ἄνθρωποι ἀπῆντων αὐτῷ εὐχαρίστως, ὅταν ὅμως ἐξεφράζετο πλαγίως περὶ τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ, ἔσειον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπων.

Ἀναμφιβόλως, οἱ κρατοῦντες τὸν ἐν λόγῳ μύλον ἐνέπνεον αὐτοῖς τρόμον τινά.

Ὁ Πιεδοῦσης ἔλαβεν ὑπὸ σημείωσιν τὸ πλήρες σημάσις σύμπτωμα τοῦτο, καὶ ἐδραϊώθη ἐν τῇ ἀποφάσει του νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τῷ διαφύγωσιν οἱ μυλωθροὶ πρὶν ἀνακαλύψῃ τὰ μυστικὰ τῶν, εἰάν πράγματι εἶχον τοιαῦτα.

Μετ’ οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὴν φάραγγα τῆς Ὑβέτ, καὶ ἐξεπλάγῃ, ὅπως καὶ ὁ κύριος Λεκὸκ, ἐκ τῆς ἀγρίας θέας τῆς τοποθεσίας.

Ὁ μύλος ἦτο πάντοτε σιωπηλός, ὁ δὲ ψευδὴς πλανόδιος πωλητὴς ἡδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ἦτο ἀκατοίκητος, εἰάν δὲν παρετήρει ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἐξήρχετο καπνὸς ἐκ μιᾶς καπνοδόχης τῆς στέγης.

Διὰ ταχέως βλέμματος παρετήρησε τὰ περίξ. Τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγγλου, τὴν ἐπὶ τοῦ ρύακος μικρὰν γέφυραν, ἀληθῆ γέφυραν, κατεσκευασμένην ὀλίγον ἄνωθεν, ἐτέραν γέφυραν ἐπὶ τῆς Ὀργῆς, καὶ πολὺ ἀπωτέρω, τὴν οἰκίαν μετὰ τοὺς δύο πύργους, ἥτις εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχὴν τοῦ κυρίου Λεκὸκ.

Εἶτα, κατῆλθεν εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ διέβη τὴν Ὑβέτ, διελθὼν διὰ τῆς ξυλίνης γεφύρας.

Καθ’ ἣν στιγμὴν ἔφθανεν εἰς τὴν δεξιὰν ὁχθὴν, παρετήρησεν αἰφνης τὸν προῖσταμένον του συνδιαλεγόμενον μεθ’ ἑνὸς χωροφύλακος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου τοῦ Ἀγγλου.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἐξέπληξε καὶ σπουδαίως ἀνησύχησεν αὐτόν. Τὸ ν’ ἀναμνησθῇ ἡ χωροφυλακὴ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ γέροντος Λεκὸκ, τοῦτο ἦτο ὅ,τι δυσῆστον ἡδύνατό τις νὰ φαντασθῇ, ὁ δὲ Πιεδοῦσης ἀμφιταλλαντεύετο πρὸς στιγμὴν ἂν ὤφειλε νὰ ἐπέμβῃ.

Ἐννόησεν ὅμως ἀμέσως ὅτι ἡ ἐπέμ-

βασίς του θὰ ἐβλαπτε, θὰ κατέστρεφεν ἴσως τὰ πάντα.

Ἄλλως τε, καθυσχύχασεν ὀλίγον, βλέπων ὅτι ὁ προϊστάμενός του ἐφαίνετο πολὺ ἡσυχος, καὶ ὅτι ἐβάδιζε παραπλεύρως μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐξουσίας.

Τῷ ἐφάνη μάλιστα ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ, ἀπομακρυνόμενος, ἐκίνει τὴν χεῖρά του ὀπίσθεν του, καὶ ἐξέλαβε τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς πρόσκλησιν.

Ἐσκέπτετο ἐπίσης ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ ἐμάνθανε ποῦ ἔπρεπε νὰ βασισθῇ ἐπὶ τοῦ παραδόξου τοῦτου συμβεβηκότος, ἀφοῦ ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ὤφειλε νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ὀπίσθεν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ τὴν προτεραίαν.

— Ὅθι δουλῆψω καλλίτερα τὸν ἀρχηγόν, συνεπέρανεν, ἂν ἐργασθῶ ἐδῶ, παρὰ ἂν τρέξω τὸ κατόπι του.

Χωρὶς δὲ ν’ ἀσχοληθῇ περισσότερον περὶ τοῦ χωροφύλακος, ὅστις, ἄλλως τε, οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς αὐτόν, ὁ Πιεδοῦσης ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ μύλου.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Γνωρίζω κάλλιστα ὅτι εἶχες λησμονήσει καὶ τι, εἶπεν. Εὐρίσκεσαι ἐνταῦθα πρὸ μιᾶς ὥρας ἤδη, καὶ ἀληθῶς, τίποτε δὲν μοι εἶπες ἀκόμη. Ἀρχισον λοιπὸν ἀμέσως.

Ὁ πρὸς Ἰούλιος ἤρχισεν ὡς ἐξῆς :

— Ὅπως σὰς τὸ εἶχον ἀνακοινώσαι καὶ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, Λαίδη Ζάνετ, μετέβην εἰς Μαγχάιμ καὶ ἐκεῖ ἔμαθον λεπτομερῶς ὅ,τι ἐγνώριζον ὁ Πρόξενος καὶ οἱ ἱατροὶ τοῦ Νοσοκομείου. Οὐδὲν νεώτερον οὔτε βεβαιότερον. Ἐλάβον καὶ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας δι’ ὧν ἔμελλον νὰ εὐρὼ τὸν Γερμανὸν χειρουργόν. Ἐνθυμεῖται οὗτος κάλλιστα τὴν τρομερὰν ἐγχείρησιν, ἣν ἐνήργησεν ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης, ἀλλ’ οὐδὲν δύναται νὰ μοι εἴπῃ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς. Ὅσον δ’ ἀφορᾷ τὴν ψυχικὴν κατάστασίν της, μοι ἀνεκοίνωσέ τι σπουδαιότατον. Μοὶ διηγήθη ὅτι ἐξετέλεσε παρομοίαν ἐγχείρησιν ἐπὶ ἐτέρου προσώπου, πληγωθέντος ἐπίσης εἰς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ ὀβίδος εἰς τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου. Ἦτο στρατιώτης τις, θεραπευθεὶς μὲν, ἀλλ’ ἀπρὸ μείνας φρενοβλαβής. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη εἶνε εὐρύτατον πεδῖον εἰκασιῶν, συμπερασμάτων καὶ ὑποθέσεων. Δὲν συμφωνεῖτε μὲ τὴν γνώμην μου ταύτην;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ μόλις εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς προηγηθείσης ταραχῆς της.

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἡδύνατο νὰ συμβάλῃ ὅμως, ὅπως διαφωτίσῃ ἐκείνους μόνον, ὅσοι ἤθελον διαφυλάττει ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ

τῆς φρενοβλαβείας τῆς δυστυχοῦς προστατευομένης σου. Ἐγὼ ὅμως οὐ μόνον δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ καὶ εἶμαι βεβαία τοῦναντίον. Ἡ διήγησίς σου εἶνε πληκτική, Ἰούλιε. Σύντόμουςέ την διὰ νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὸ τέρμα. Ἐθεσες τὴν χεῖρά ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς Μέρσης Μερρίκ;

— Ὁχι!

— Ἐμαθές τι περὶ αὐτῆς τοῦλάχιστον;

— Οὐδὲν ἀπολύτως. Δὲν συνήντησα ἡ δυσχερεῖας μόνον ἐξ ὧν τῶν μερῶν. Τὸ γαλλικὸν φορητὸν νοσοκομεῖον, παρὰ συρθὲν εἰς τὰς συμφορὰς τῆς Γαλλίας, διελύθη. Οἱ Γάλλοι τραυματίαι, αἰχμάλωτοι ἐν Γερμανίᾳ, οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ποῦ εὐρίσκονται. Ὁ Γάλλος χειρουργὸς ἐφονεύθη εἰς τινὰ μάχην, οἱ δὲ βοηθοὶ του ἐξηφρανίσθησαν. Ἡρχίζον λοιπὸν ν’ ἀπελπιζώμαι ὅτι θὰ ἐξακριβώσω τι, ὅταν ἡ τύχη αἰφνιδίως ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου δύο Γερμανοὺς στρατιώτας ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εὐρέθησαν ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ. Μοὶ ἐπανελάβον οὗτοι πᾶν ὅ,τι ὁ Γερμανὸς χειρουργὸς εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Πρόξενον καὶ πᾶν ὅ,τι μοὶ ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ὁράτιος, τοῦτέστιν ὅτι οὐδεμίαν νοσοκόμον εἶδον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ὅτι ἂν ὑπῆρχε τοιαύτη, οἱ Πρόωσοι θὰ τὴν εὐρίσκον βεβαίως περιθάμπουσιν τοὺς Γάλλους τραυματίας, ὁ δὲ Σταυρὸς τῆς Γενεύης πληρέστατα θὰ ἐπήρκει ὅπως ἐξασφαλίσῃ αὐτήν. Οὐδεμία γυνή, φέρουσα τὸ τιμητικὸν τοῦτο σῆμα, ἤθελε δεῖχθῃ τόσον ἀξιοκαταφρόνητος, ὥστε νὰ καταλίπῃ τοὺς τραυματίας πρὶν ἢ οἱ Γερμανοὶ καταλάβωσι τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Ὡστε, διέκοψεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, οὐδὲν ἴχνος γυναικὸς ἀνεκάλυψας, φερούσης τὸ ὄνομα Μέρση Μερρίκ;

— Οὐδὲν, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος, συμφώνως καὶ ἐπιβεβαιωτικῶς πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ἀγγλου ἱατροῦ, ἥτις φαίνεται ὀρθή. Φρονεῖ οὗτος, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε αὐτὴ ἡ Μέρση Μερρίκ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ὕψωσε τὴν χεῖρά, ὡς ἔχουσα νὰ παρατηρήσῃ τι.

— Καὶ σὺ καὶ ὁ ἱατρὸς φαίνεσθε ὅτι συναρμολογεῖτε τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἀρέσκειάν σας, εἶπεν. Ἀλλ’ ὑπάρχει καὶ τι τὸ ἀδύνατον εἰς ὅλα ταῦτα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέφθης οὔτε σὺ οὔτ’ ἐκεῖνος.

— Ὅποιον, θεῖά μου, σὰς παρακαλῶ;

— Ὅμιλεῖτε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας περὶ τῆς ἀνοήτου διαβεβαιώσεως τῆς γυναικὸς ταύτης, ἰσχυριζομένης, ὅτι ἡ Χάρις εἶνε ἡ νοσοκόμος, ἥτις ἐγένετο ἄφαντος, καὶ ὅτι αὕτη ἡ ἰδίᾳ εἶνε ἡ Χάρις. Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσθε ὀλίγον νὰ δικαιολογήσητε καὶ πῶς αὕτη γνωρίζει τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν διεύθυνσίν μου καὶ πῶς εἶνε πληρέστατα ἐνήμερος περὶ τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς Χάριτος. Ὅμολογῶ ὅτι τοῦτο εἶνε ἀνίχνημα διὰ γυναῖκα τόσον συνήθους διανοητικῆς ἀναπτύξεως ὅπως εἶμαι ἐγώ. Ὁ ἰκανὸς ἱατρὸς καὶ φίλος σας δύναται νὰ τὸ διευκρινίσῃ;

— Θέλετε νὰ σὰς ἐπαναλάβω τί μοι